ИЗЛИЗА ОТ 1900 ГОДИНА

ЦЪРКОВЕН ВЕСТНИК

ИЗДАНИЕ НА БЪЛГАРСКАТА ПРАВОСЛАВНА ЦЪРКВА ЗА РЕЛИГИОЗНА И ЦЪРКОВНО-ОБЩЕСТВЕНА ПРОСВЕТА

ГОДИНА CXII, БРОЙ 5 | СОФИЯ, 1-15 МАРТ 2011 г. | ЦЕНА 0,70 лв.

e-mail: sinizdat@gmail.com | Официален сайт на Св. Синод на БПЦ – www.bg-patriarshia.bg

ТЕМА НА БРОЯ:

СВИДЕТЕЛИ ЗА ИСТИНАТА ПРЕД СВЕТА

И РЕЧЕ СТАРЕЦЪТ

Старецът ЙОСИФ ИСИХАСТ

За изкушенията

Стр. 6

Архим. ЕПИФАНИЙ (Теодоропулос)

За вечните мъки

Как е възможно Божията благост да се съгласува с учението за вечните мъки?

Стр. 7

РАЗМИСЛИ

Николай В. ГОГОЛ

За Божествената литургия

Стр. 7

ПОКЛОННИЧЕСТВО

Един ден в манастира на стареца Георги Карслидис

Стр. 8

110 години от рождението и 40 години от блажената кончина на патриарх Кирил

Заупокойна богослужба в памет на приснопаметния Български патриарх Кирил

„Изпълнете дълга си! Не търсете слава от това, а смирено благодарете Богу, че ви е дарувал сили, за да го изпълните. Работете непрестанно и с всички сили за благото на Божията църква и народа ни. Не събирайте знание и способности само за себе си, но се грижете и други да се здобиват с тях и не спирайте да опитвате да запалите у тях пламък на сърцето им за духовно служение!" – това са някои от заветите, които Неговo Светейшество Кирил, патриарх Български и митрополит Софийски, е завещал на църковното изпълнение и които Тивериополският еп. Тихон припомни на събралото се множество в патриаршеската катедрала „Св. Александър Невски".

Точно в този храм преди 40 години ковчегът с приснопаметния първойерарх на БПЦ е положен за поклонение и хиляди чеда на родната ни Църква прекланят глави и сърца пред светлата му памет.

На стр. 2

Конференция в София

Църковната и академичната общественост си дадоха среща на 24 февруари в Аулата на Богословския факултет на СУ „Св. Климент Охридски", за да отдадат заслужена почит на приснопаметния Български патриарх Кирил – личност, хармонично съчетала в себе си изрядния духовник и архипастир с изрядния учен и боговдъхновен писател. Синодални архиереи, свещенство, преподаватели от Богословския факултет, студенти и граждани се събраха под купола на Алма-матер на висшата богословска наука у нас, за да вземат участие в конференцията, посветена на 110 години от рождението и 40 години от блажената кончина на патриарх Кирил. Точно в тази зала през януари преди 40 години се чества 70-годишнината на Патриарх Кирил, месеци след което, на 7 март, той почива.

Във форума взеха участие представители и на Руската, Румънската и Грузинската православна църква, както и на организацията на евреите в България „Шалом" и на нунциатурата в София.

На стр. 3

Синодални архиереи, взели участие в конференцията

Да си верен в малките неща

На 20 февруари бе опелото на Кременчугския и Лубнски еп. Тихон, Архиерей на Украинската православна църква, който през есента на миналата 2010 г. взе участие в поредното издание на Седмицата на православната книга във Варна и със своята непосредственост и сърдечност плени сърцата на присъстващите.

Еп. Тихон (първият от дясно), Варна 2010 г.

Роден през 1968 г., открил православието и приел кръщение на 23 г. възраст, той си отиде от този свят на 42 години. За относително кратко време на своето служение той посвещава всичките си отредени от Бога дни и сили, за да благовести на света Истината – Христос. Защото познаваше нищетата на живота извън оградата на Църквата и знаеше как да достигне до умовете и сърцата на незнаещите Бога, от които сам произхожда.

Предлагаме на читателите на „Църковен вестник" част от иначе неколкочасовия разговор с еп. Тихон. Това е нашият поклон пред светлата му памет и нашият начин да кажем, че „не в дълговечността е честната старост, и не с броя на годините тя се измерва", че не е живял напразно и ненапразно се престави в Господа в млада възраст. Както сами ще се убедите от думите му, „достигнал съвършенство в кратко време, той е навършил дълги години; защото душата му е била угодна Господу".

Разговор с еп. Тихон четете на стр. 4-5

Мъченичеството – свидетелство за Истината

Преди две хиляди години на земята се родил по плът нашият Господ и Спасител Иисус Христос. И пак тогава ангелското славословие: „Слава във висините Богу и на земята мир, между човешките благоволение" (Лк 2:14), благовестието на небесната радост, се съединило с „гласа на кръвта" на първите мъченици за родилия се Христос – Витлеемските младенци (Мт 2:16-18). Земният живот на Богочовека, *чрез Когото всичко е станало*, от Витлеем до Голгота, се явява едно решително изповедничество, завършило с Кръста. И основаната от Подвигоположника на нашето спасение Църква от първите времена на своето съществуване станала Църква на мъчениците, убити за Христа. За двете хиляди години на своето историческо съществуване Христовата Църква в своята непоколебима вярност на Божествения си Основател пребъдвала войнстваща даже до кръв, в потвърждение на Неговите думи, че „портите адови няма да й надделят" (Мт 16:18).

Църквата „като с порфира и висон се е украсявала с кръвта на своите мъченици, непрестанно се е оросивала и с потоците сълзи на своите преподобни подвижници".

На стр. 6

Заупокойна богослужба в памет на приснопаметния Български патриарх Кирил

На **26 февруари**, Задушница, когато Църквата с отрадата да помниме и отправяме молитви за опрощение на скъпите ни починали, под купола на храма се събраха архиереи, свещенство и миряни, начело с ниседвадесетия Български патриарх и Софийски митрополит Максим, за да засвидетелстват своята почит и признателност към бележития църковник и да изпросят от Бога милост за душата му.

С благословението на Негово Светейшество патриарх Максим заупокойната света Литургия бе оглавена от Неговия Високопреосвещество Сливенски митрополит Йоаникий. Заедно с него в братско съслужение застанаха високопреосвещените митрополити: Видински Дометиан, Великотърновски Григорий, Русенски Неофит, Ловчански Гавриил, Доростолски Аврасий, Негово Високопреосвещество Цагерски и Лентески архиепископ Стефан (Калайджанвили) от Грузинската православна църква; преосвещените епископи: Стобийски Наум, Тивериополски Тихон, Знеполски Йоан, Константийски Антоний; архим. Дионисий, ст. ик. Нелуц Опря, представител на Румънската патриаршия в София, ректорът на СДС, храмовото свещенство и свещеномоналозите от софийски храмове.

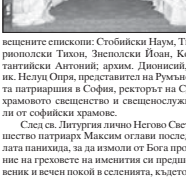

След св. Литургия начело Негово Светейшество патриарх Максим оглави последвалата панихида, за да измоли от Бога прощение на греховете на изменятия се предшественик и вечен покой в селенията, където почиват душите на праведниците. Към архиерейския събор за заупокойното моление се присъединиха и високопреосвещените Западно- и Средноевропейски митрополит Симеон и Невроконски митрополит Натанаил. Слово в памет на блаженопочившия български първойерарх произнесе Негово Преосвещество Тивериополски еп. Тихон, председател на църковното настоятелство при ПКСХП „Св. Александър Невски". Както мнозина от присъстващите, той лично се е докоснал до личността на патриарх Кирил и пази скъпи и незабравими спомени за него.

Като припомни някои от заветите, които приснопаметният патриарх Кирил ни е завещал с думи и дела достойни за подражание, епископ Тихон изрази своето убеждение, че „ние трябва да се чувстваме продължители на духовното дело на нашите предци, техни наследници и получватели на духовните блага създадени от тях. Да осъзнаем дълга си към това наследство, като го съхраняваме и умножаваме за идните поколения. Почитта към починалите предци не бива да се ограничава в рамките на едно-две поколения. Наш дълг е като пастири, като майки и бащи да предаваме на поколенията старанията, усилията и заслугите на всички далечни наши предци към Църквата, Отечеството, народа ни. Това е то: народна свяст. Това е спойката на отделния човек с народа и неговата история. Това трябва да е съединението, което прави силата!" – каза той.

С надежда за Божията милост и вечен живот клирът и народът с едно сърце и уста отправиха молитви към Бога за блаженопочившия български първойерарх. Накрая Негово Светейшество патриарх Максим възгласи: „Бог да прости приснопаметния патриарх Кирил! Вечна и блажена да бъде паметта му!" – и всички запяха „Вечная памят".

Александра КАРАМИХАЛЕВА
Снимки: Атанас ДИМИТРОВ

Освещаване паметника на руските воини, паднали за Освобождението на България

С благословението на Русенски митрополит Неофит група духовници от епархията, предвождани от архим. Емилиан, освятиха новия паметник на руските воини, паднали за Освобождението на България. В съслужение взеха участие също прот. Георги Стефанов – енорийски свещеник в с. Щръклево, прот. Светослав Георгиев и протодякон Кирил Синев, а певец беше Милен Бакалов.

Официални гости бяха генералният консул на Русия в Русе Владимир Климанов, военното аташе на Руската федерация в България подполковник Александър Ситников, г-н Григоров – ген.-областен управител на област Русе, и г-жа Данка Матеева – кмет на община Иваново. Присъстваха представители на културни институции и патриотични организации от региона, както и много хора от с. Щръклево и гр. Русе.

Преди началото на службата архим. Емилиан се обърна към присъстващите с кратка реч, в която изтъкна героизма на руските воини и на тези от многобройни други национности, дошли от хиляди километри да освободят православните си братя българи. Той изтъкна и ролята на Руската православна църква, която в тези трудни времена непрекъснато проповядваше в храмовете, че на Балканите има един единороден и единоверен народ – българският, който стене в тежки окови и на който трябва да му се помогне. Православната църква на тази най-голяма православна държава поддържаше будно съзнанието на руския народ, че е дълг на всеки християнин да помогне, така че Православието да може свободно да се изповядва в една от най-древните християнски земи – Балканския полуостров.

Последованието започна с кратка панихида за загиналите воини по бойните полета на България и специално в този ден на страната ни, където са се водили интензивни битки по време на Освободителната за нас руско-турска война. Благодарение на тези героични битки огромната турска армия, съредоточена в Североизточна България, е спряна и не може да се присъедини и да помогне на обсадения Плевен, с което се решава изходът на войната.

След панихидата бе прочетена специална молитва за освещаване на паметника и той беше поръсен със светена вода.

Поднесени бяха венци и цветя и беше изтъкната кратка литературно-художествена програма.

Милен БАКАЛОВ

40 години от блажената кончина на Видинския митрополит Неофит

На **26 февруари** се навършват 40 години от блажената кончина на Видинския митрополит Неофит – 1865/1868-1971. Великан на българската духовност, държавност и олицетворение на патриотизъм и неломим дух, митрополит Неофит остава завинаги най-известна личност както за Видин, така и за Българската православна църква и милата ни България. Думите не биха имали такава сила в прослава на митрополит Неофит, ако делата му не говореха и наистина не потвърждаваха, че това, което се споменава в пише за него, е самата неподправена и непревзетена истина.

В желанието да бъде достойно почетена неговата памет, на 25 февруари Видинска света митрополия заедно с Народен читалище „Цвят – 1870" и Отдел „Териториален архив" – Видин организираха с благословението на Негово Високопреосвещество Видински митрополит Дометиан вечер, посветена на Видинския митрополит Неофит. Духовното събитие се проведе в Конферентната зала на Областната управа, Видин със съдействието на областния управител г-н Пламен Стефанов.

Вечерта бе ръководена от архимандрит Поликарп, духовен надзорник на Видинска духовна околия, който запозна уважаемите гости с живота и делото на митрополит Неофит и по този начин откри паметната вечер. В програмата по отбелязването и почитането паметта на Видинския митрополит Неофит взеха участие: Великият епископ Сионий, който отправи архиерейски благослов към видинското гражданство и изтъкна важността и достойното служение на митрополита; свещеноиконом Йордан Василев, автор на книгата „Видинский митрополит Неофит. Живот, дело, преживяно, сътрудници", който запозна почитаемото събрание с важни моменти от живота на митрополит Неофит и трогна сърцата на всички с примери от неговия живот и дела в полза на Църква, род и Родина.

Митрополит Неофит Видински (със светско име Никола Митев Карабаов) е роден през 1868 г. в село Гъзлъбово, Старозагорско. През 1896 г. завършва Петербургската духовна семинария, а през 1900 г. – Петербургската духовна академия. Енорийски свещеник е от 1889 г., но тъй като скоро овдовява, през 1891 г. приема монашеска постриг. В периода 1900-1902 г. е протосингел в Сливен, през 1902-1905 г. във Видин, а през 1905-1906 г. в Св. Синод в София.

Положил началото на организираната църковно-просветна и благотворителна мисия на Църквата в страната.

Ректор е на Софийската духовна семинария от 1906 до 1912 година и един от редакторите на „Църковен вестник".

През 1909 г. Неофит Видински е ръкоположен за епископ с титлата „Велички". На 12 октомври 1914 г. е избран за митрополит на една от най-старите епархии в диоцеза на Българската православна църква – Видинската, която ръководи цели 57 години, до смъртта си. Председателства Църковно-народния събор 1922-1923 г.

От 1921 г. до смъртта си е член на Светия Синод, а от 1930 г. до 1944 г. е неговия наместник-председател. Обявява се в защита на евреите в България по време на Втората световна война.

Митрополит Неофит се преставя в Господа на 26 февруари 1971 г. във Видин на 103-годишна възраст.

Съществува ново историческо сведение, че митрополит Неофит е роден през 1865 г., което показва, че той е починал не на 103 г., а на 106 годишен.

Автор е на богословски съчинения и на книгата „Видинска епархия" (1924 г.).

Бог да го прости, вечна и блажена да бъде неговата памет, за пример благ на неговите последователи и духовни чеда!

Архимандрит ПОЛИКАРП

ДОКУМЕНТИ

Кандидатури за ръкоположения на свещенослужители

Светият Синод на БПЦ, след като разгледа постъпилите кандидатски преписки за ръкоположения на енорийски свещеници и свещеномонаси, на основание чл. 134 и във връзка с чл. 132 от Устава на Българската православна църква реши да бъдат публикувани имената на следните кандидати:

Пловдивска епархия: **Петър Димитров Баташки – за енорийски свещеник, с. Дебрашево, обл. Пазарджик;**

Старозагорска епархия: **Калин Николаев Илиев – за свещеник, Стара Загора.**

Конференция в София

Конференцията постави начало на поредица инициативи, с които Светият Синод на БПЦ цели достойно отбелязване на двете годишнини на патриарх Кирил и възпоминание на живота и делото на тази забележителна личност от найновата история на нашата Църква.

Работата на конференцията започна с приветствие към присъстващите на форума от името на деканското ръководство и преподавателската колегия на Богословския факултет, подписано от декана на факултета доц. д-р Емил Трайчев. Като изрази задоволството си, че Богословският факултет е домакин на тази инициатива, той заяви: „Патриарх Кирил заема заслужено място сред голямите авторитети в областта на българската културно-национална и църковно-богословска мисъл у нас за всички времена. На него ние, съвременниците, дължим зобновяването интерес към историята на Българската православна църква, без която съвременните православни християни биха загубили истинския вкус на Православието". Деканът каза още: „В празничната радост, в която нашите уважавани гости, членовете на Св. Синод на БПЦ, духовници и общественици, както и ние, представителите на Богословския факултет на Софийския университет „Св. Климент Охридски", участваме, пожелавам на всички вас Господ Бог да ви дари крепко здраве, дълголетие и по-нататъшни успехи. Защото от всички нас се очаква да съхраняваме и свидетелстваме за „вярата, веднъж завинаги предадена на светите" (Иуда. 1:3) – заключи той.

Последва изпълнение на представителна формация на Софийския свещенически хор с диригент прот. Кирил Попов, развитието и утвърждаването на който са непосредствено свързани с подкрепата и архиерейското служение на патриарх Кирил. В памет на честванията предстоятел на Българската патриаршия свещеническият хор изпълни песнопенията: „Отче наш", „Тропар на св. Климент Охридски" и „Тропар на светите братя Кирил и Методий".

След това запоминающо се изпълнение се пристъпи към изнасянето на основните доклади.

Първият доклад в програмата на конференцията бе на тема „Живот и дейност на Българския патриарх Кирил". Той бе представен от доц. д-р Александър Омарчевски, преподавател по Църковна история и ръководител катедра в Богословския факултет, който запозна присъстващите с историческите събития и обстоятелства от живота, архипастирската и църковно-обществената дейност на Негово Светейшество патриарх Кирил – предстоятел и пръв първойерарх на Българската патриаршески престол, избран след възстановяването на автокефалията и патриаршеското достойнство на Българската църква. В доклада освен житейския пут и църковното служение на патриарх Кирил бяха очертани и нетовите научни и писателските трудове, резултат на които е заблежителното книжовно наследство, което ни е завещал.

Следващият научен доклад, на тема „Възстановяване на патриаршеското достойнство на БПЦ", бе поверен на доц. д-р Христо Темелски, директор на Църковно-историческия и архивен институт при Българската патриаршия и специалист по Българска църковна история. Той очерта основни моменти от историятаа история на Българската православна църква, въдигнала в патриаршеско достойнство през IX век, като се спря по-подробно върху ролята на патриарх Кирил при възстановяването на патриаршеското достойнство на БПЦ през 1953 година.

Политическите промени в България след края на Втората световна война, промяната на държавното устройство и посмалнето на властта от атеистичната комунистическа власт се отразяват сериозно върху позициите и мястото на БПЦ в обществения живот и ограничават възможностите за свободно служение сред народа.

На архиерейте от Светия Синод отново им се налага да отстояват автономията, достойнството, единството и вътрешната независимост на Църквата и да гарантират нейното нормално служение сред българския народ. Всички тези превратности на времето, които рефлектират върху съдбата на българския народ през XX век и се отразяват върху историческото развитие на БПЦ, се концентрират по особен начин в личността и делото на патриарх Кирил.

Третият доклад от програмата на конференцията бе на тема „Българският патриарх Кирил и предизвикателствата на Църквата и обществото през 40-те и 50-те години на XX век" и наблеза някои измерения на тези процеси и събития от най-новата история на БПЦ. Докладът бе представен от свещ. Людмил Малев – преподавател по история във ВТУ „Свети Кирил и Методий".

Водещ на конференцията бе доц. Костадин Нушев, преподавател в БФ на СУ, който отбеляза във встъпителните си думи, че патриарх Кирил „още преди да бъде избран за патриарх през 1953 година и да поеме първоосвещетелското служение, се откроява сред православното духовенство и висшия клир като един от активните и авторитетни архиереи на Българската църква". Той застава начело на БПЦ и поема своето служение на предстоятел и първойерарх в изключително сложна политическа обстановка и труден за народа и Църквата историческа момент и благодаренie на своята ерудиция, безспорен авторитет и дипломатичност успява да защити достойнството на Българската православна църква както пред сестрите Православни църкви, така и пред държавната власт и да отстоява интересите на паството.

В докладите бе изтъкнато, че през 40-те години на XX век по време на Втората световна война, когато БПЦ застава открито в защита на Българските евреи и се противопоставя на нацистката политика за депортации и геноцид, този наш архиерей – в служенето му като Пловдивски митрополит, заедно с други митрополити, църковници и вярващи християни, застава смело в защита на правдата и оневиняването страдащи ближни и с авторитета на Църквата допринася за предотвратяване изпращането на тези наши съграждани в лагерите на смъртта.

В своите заключителни думи към работата на конференцията Негово Високопреосвещенство Русенски митрополит Неофит благодари от името на ниннеразвеления светейши Български патриарх Максим и архиереите от Светия Синод на БПЦ, на всички, които са се потрудили за реализирането на тази конференция, най-вече на докладчиците и на деканското ръководство на Богословския факултет, домакин на форума, както и на Свещеническия хор, украсил с песнопенията са този празник на духа. Като обобщи казаното на конференцията, архиерея изтъкна, че е невъзможно да се спрем върху всички аспекти и моменти от служението на този велик йерарх на родната ни Църква и изключителна по своите достойнства и заслуги към Църквата и народа ни личност. Като приемаме, че Екзарх Стефан не случайно, а и изключителна далновидност дава при монашеского пострижение на бъдещия патриарх името Кирил, чието рождено име е Константин, митрополит Неофит каза, че по подобие на св. Константин-Кирил Философ, едноименният българск пръвойерарх отдава своите грижи и дейности в името на просвещението и утвърждаването във вярата на българския народ „Бог да прости приснопаметния Български патриарх Кирил! Вечна и блажена да бъде паметта му!" – заключи митрополит Неофит.

Въпоминателното тържество приключи с изпяването на „Вечная памят" в чест на блаженопочиналия първойерарх на БПЦ.

Александра КАРАМИХАЛЕВА

Приключи българо-грузинската научна среща в БФ на СУ

На **23** и **24 февруари** в Богословския факултет на СУ „Св. Климент Охридски" се състоя българо-грузинска научна среща.

Сутринта на 23 февруари в изпълнената с преподаватели и студенти зала 8 деканът доц. д-р Трайчев приветства първата по рода си научна среща между богослови от двете православни страни – Грузия и България. В нейната първа част участие взеха специалистите по канонично право доц. Дилян Николчев и докторантът Давид Чикваидзе.

След това думата бе дадена на Негово Високопреосвещенство Цагерски и Лентехски архиепископ Стефан (Калайджашвили), който се титулува „пазител на гроба на св. Максим Изповедник

Негово Високопреосвещенство Цагерски и Лентехски архиепископ Стефан (Калайджашвили), пазител на гроба на св. Максим Изповедник

при императорския двор във Византия). Знае се, че е заточен някъде в Сихмарис в областта Лазика. Съществуват няколко достоверни гръцки и латински източника, от които може да се съди къде се намира точното място на заточението и смъртта на изповедника и да се пристъпи към откриването му.

Името „Сихмарис" е на високоплинската и труднодостъпна крепост, на място, където се сбират нет планински превала. През VI-VII век Западна Грузия, където е областта Лазика, е гранична зона на Византийската империя и за защита от пертите там са строени крепости. Именно на началника на византийския гарнизон при крепостта Сихмарис и свидетел на смъртта на мъченика принадлежи един от основните източници за нейното местонахождение. Там, при тялото на мъченика, възниква голям манастир.

От манастира при крепостта Сихмарис мощите на изповедника са пренесени от монасите в манастира на св. Арсений, най-вероятно при нашествието на арабите. Оттогава той започва да се именува манастир „Св. Максим Изповедник". За него има достатъчно исторически податки. Съществувал е до XVIII в. и след това бил разрушен при различни набеги. Но през 1914 г., когато се предприемат специални археологически разкопки за откриването на мощите на светеца, там има вече само една малка църквица, поддържана от местните за поклонение на мястото. Под изнамерената надгробна плоча, недалеч от нея, разкриват не мощи, а групов гроб. Разочарованията са големи и разпитките продължават.

През 2002 г. архиеп. Стефан идва в епархията. Преди няколко години решава да разчисти малката църква – бетонния олтар, амвона... Под слоя със захвърлени бутилки и съдове за черпене на вода от никогашно аязмо се разкриват останките на древна църквица. Попадат на олтара й, който се намира почти под този на повърхността, но много по-точно ориентиран право в посока изток.

Тогава архиеп. Стефан дава благословение за продължаване на археологическите разкопки по кръстообразна траншея. При древния олтар, върху пясъчна плоча, се разкриват мощите на трима мъченици и едни на погребан преди тях аскет – това личи по протъканите коленни кости.

Антропологичният анализ доказва, че всички те са на мъже на възраст над 70, а единият – на ок. 80-84 години. Тримата са били мъченици, подложени на еднакви мъчения, което е видно от антропологичните анализи. Столова вероятност това са мощите на св. Максим и на неговите дванаа ученика, а четвъртият – на преподобния Арсений.

Разкопките продължават. Открила се е древна стъпбица, която водо точно до мястото на мощите. Намират се и останките от водоснабдителната тръба на аязмото. Съпадането между направените разкрития и историческите източници продължават.

Анула ХРИСТОВА

Архиепископ Стефан, доц. Е. Трайчев и доц. И. Христов по време на конференцията

ИНТЕРВЮ

Да си верен в малките неща

...В проповедния ми ден много, не бяхме в покой, защото не е добър човешката и честитата старост, и не е бреме на годината та е с години. Мъдростта е свойо за людете, и безпорочная жената – изкусен по старостта. Като бललагодетел Бог, проповядвам и обичам и, като знаел поред грешници, е приближ; грабнат е, да не би злоба да измени разума му, или коварство да прельсти душата му. Защото грдвоилството и мечтанието поларвали доброто, и вльлнилото на страстта разрушило неизблиция ум. Достигнал съвършенство в кратко время, той е навкарал дали години; защото душата му е угодила Господ, затова и побързал да излезе изгрдо печетство. А хората видяха това, и не разбрали, дори и, не помислили, че бодлеж дамата е милостта на светите Му и пролисъл за избраницата Му.

Отче, ти!

– Ваше Преосвященство, говорейки за мисионерството, Вие на проповедите ежаолсклаите думи: „Моля ъ чаучте всички народи". Ние често е сбъкваме от сче сдедствие. Много християни, особено в средите на необратени, ръвоостно – с лъж от отчуване на представителя Евангелието, да говорят за сноотна вяра на сноотна Божа а ежа чаучте, но се сбъкваме с тъкмото нежелание да слушат и тоолна нашите „мисионерски" ежаолсклаите проповеди фуъ ежаолсклаа фуъ: Не знрадайте бисерите вие свинете! Ъде е балансът между едного и другото?

– Не можеш да давам на другите тоова, които сам не притежавам. Когато начинаеш да свидетелстваш за задачата да мисионерстваш, те говорят за нещо, което сами не разбират и не са изпитвали, т. е. са го живели и изпитвали в себе си. За да „лиеш", човек трябва дъ дъ-ги години да се подготвя, а не сам да кондуктоваш на опитен наставник.

Човек, изпълнил в себе си добродетелите, сам стива енавгелие – благовестие. Когато човек очиства съдържа-ние, бъдат заключени в него и оолтаите чувстват, усеетоо това в разбиране и евангелтаелно на изпъ.тнения Любов.

Нашата грешка е, че сиаме не мисионерстваме, а ежаолсклаетаиим. Неофитите заидат нашого ближа и казват: „Пъаарай, пъаарай, и ъарай бягат от тъмнина ,дрогнеа;" кото от обетчаеа. Истинската мисионерска проповяд-ница е по-ъ.ъ.ъ.

Мъченичеството – свидетелство за Истината

Подвижничеството и мъченичеството

Свещ. Николай НЕНАРОКОВ

Превод ик. Павел ГЪРБОВ

Думата ὁ μαρτυς *(мъченик)* – означава „свидетел". В руския и българския превод на думата има специален оттенък – „свидетелство за Истината чрез страдания за вярата". „За какво са свидетествали мъчениците? – пита преподобни Теодор Студит, който самият е изповедник, т. е. християнин пострадал заради изповядването на вярата си, но не до смърт. – За това, че Иисус е Христос, Син Божий, и че чрез Неговото Име се дарява вечният живот".

Понятието ἡ μαρτυρία *(мъченичество)* – означава също „свидетелство за непреходната ценност на живота във и със Христа, за радостта да бъдеш винаги с Него, за готовността да пребъдваш всецяло верен на Него даже до смърт... в изповядването на Неговото име" (срв. Мат. 10:32).

В древността думата „свидетел" се е разбирала в пряка „юридически" смисъл. За нас „свидетел" е този, който с живота и смъртта си е засвидетелствал, че Бог наистина съществува, че Христос е Пътят, Истината и Животът, понеже „който е приел Неговото свидетелство, потвърдил е, че Бог е истинен" (Ин. 3:33).

Това е този, върху когото е слязъл и почивал „Духът на Истината, свидетелстващ за Отца и Сина" (срв. Мт 10:20; Ин15:26).

Мъченичеството като явление е едно от главните неопровержими доказателства за истинността на Христовата вяра: сонмове хора от различно обществено положение, различни националности, отличаващи се един от друг по условията на съществуването си и телесната си сила, не само показват, че виждат Светлината на Истината и са готови да пожертват всичко: имущество, положение, семейство, самия си живот, ако потрябва с тази жертва да потвърдят непоклатимостта на вярата като всецяло съзнание за близостта и сприсърстването на Живия Бог.

„Мъченик според ранохристиянското разбиране е този, който се съединява в най-тесен съюз с Бога и този, който публично Го изповядва".

В нашето „топлохладно" време на егоцентризъм, равнодушие, затвореност в своето „аз" дори вярващите хора трябва постоянно да си поставят въпросите: „Какви са тези самоотвержени, верни, непоколебими хора? Кои са тези, които, презирайки мъченията, са възлезли в Горния Чертог, та в Деня на Възкресението да празнуват Светата Пасха?" Не само за съответната епоха, не само за своите съвременници, но за всички поколения – особено за нас – мъчениците са преди всичко „свидетели за Христовото Възкресение, свидетели за Истината". „Погледнете колко прекрасни хора проливат кръвта си като проливат своята вяра, Каквото и изкушения да допусне Господ, научи се да ги изтърпяваш мъжествено. Без много оправдания казвай: „Прости", а без да си сгрешил, кай се, Все едно, че си сгрешил. Но казвай, че си сгрешил с вътрешно съзнание, не само външно, заради похвала, а дълбоко в себе си да осъждаш.

Не търси утешение в скърбите си от хората, за да бъдеш утешен от Бога.

Мостът, по който всички минаваме, това е прощаването на виновните, и ако не простиш, разрушаваш моста, по който трябва да преминеш. И така, стани добър пример за другите В своите дела, добри и благоугодни на Господа, и не искай да победиш всички с езика си.

Не мисли, че ще намериш спокойствие, ако се стремиш да докажеш правотата си. Правотата е мъжествено да изтърпиш удвоените изкушения и да излезеш победител, независимо дали си виновен, или не. Ако казваш: „Но защо?", ти се борши с Бога, Който ти изпраща скърби заради твоето страстно състояние. Чрез тях Бог ни учи, за да достигнем безстрастие. И ако не понасяш това, ти наистина воюваш с Бога.

Ти пишеш за безумния гняв В сърцето. Гневът сам по себе си е естествен. Както са нервите на тялото, така и той е нерв на душата. И всеки трябва да го обръща против демоните, против хората еретици и против всичко, което препречва Божия път. Ако се гневиш против единоумни братя и бидейки извън себе си, рушиш делото на ръцете си, знай, че боледуваш от тщеславие и злоупотребяваш с този нерв на душата, и ще се избавиш от това единствено с любов към всички и с истинско смирение.

Затова, когато те нападне гняв, затвори здраво уста и не говори с този, който те оскърбява, безчести, укорява или изкушава безпричинно по най-различни начини.

И същата тази змия ще се върне В сърцето, ще се качи пак до гърлото и като не я давиш изход, ще се задуши и ще се пръсне. И когато това се повтори няколко пъти, гневът ще намалее и ще изчезне съвсем.

Понеже човекът е създаден разумен и кротък, той се поправя несравнимо по-добре с кротост и любов, отколкото с гняв и грубост.

Това отвори след много и големи изпитания. С доброта и любов можеш да направиш кротки мнозина. Ако някой има добри подбуди, той бързо ще се научи и ще стане като Божий ангел.

Из писмата на Стареца

отивайки с тях в съдилищата и заставайки пред мъчителите, и ясно изповядвайки себе си, че е християнин, и предавайки се на мъки за Христа"; преподобни Харитон Изповедник, основоположникът на иноческия живот в Палестина († 28.IX.350 г.); преподобни Максим Изповедник, който на практика е мъченик, умрял в тъмницата след страшни изтезания († 21.I.662 г.); преподобни Йоан Дамаскин, изповедник († 4.XII.780 г.), и много други, завършвайки с нашите родни (т.е. руски – *бел. прев.*) подвижници: преподобни Максим Грек († 1556 г.), стълпникът преподобни Никита Переяславски, страстотерпец († 1186 г.), преподобни Галактион Вологодски, мъченик († 1612 г.), и цял ред други свети иноци. Същевременно мнозина от св. мъченици, започвайки от първомъченицата Текла Иконийска, са били съвършени подвижници – аскети.

Аскезата като подготовка за мъченичеството за придаване сила на душата се е практикувала и в раннохристиянските времена, „За подготовка на мъченика, за да бъдеш непрекъснато в готовност, трябва да се подготвяш с постоянна молитва, постепенно усиливане на поста, нощните бдения, сълзният плач". Старецът Никифор приел славянина (по-точно българина – *бел. прев.*) Онуфрий с уговорката „преди мъчеството да се подвизава така, като че търпи мъченически страдания". Старецът Григорий се наричал „най-опитния, божествен подготвител на четирима мъченици". Мъченичеството увенчавало подвижничеството.

Иречe старецът...

Старецът Йосиф Исихаст за изкушенията

Не се опитвай да търсиш своята правота, защото тогаВа ще бъдеш неправ. КакВото и изкушения да допусне Господ, научи се да ги изтърпяваш мъжествено. Без много оправдания казвай: „Прости", а без да си сгрешил, кай се, Все едно, че си сгрешил. Но казвай, че си сгрешил с Вътрешно съзнание, не само Външно, заради похвала, а дълбоко В себе си да осъждаш.

Не търси утешение В скърбите си от хората, за да бъдеш утешен от Бога.

Мостът, по който Всички минаВаме, това е прощаването на Виновните, и ако не простиш, разрушаВаш моста, по който трябВа да преминеш. И така, стани добЪр пример за другите В своите дела, добри и благоугодни на Господа, и не искай да победиш Всички с езика си.

Не мисли, че ще намериш спокойствие, ако се стремиш да докажеш правотата си. ПраВотата е мъжествено да изтърпиш удВоените изкушения и да излезеш победител, независимо дали си ВиноВен, или не. Ако казВаш: „Но защо?", ти се борши с Бога, Който ти изпраща скЪрби заради тВоето страстно състояние. Чрез тях Бог ни учи, за да достигнем безстрастие. И ако не понасяш тоВа, ти наистина воюВаш с Бога.

АБОНАМЕНТ 2011

АБОНИРАЙТЕ СЕ ЗА НАЙ-АВТОРИТЕТНОТО ЦЪРКОВНО ИЗДАНИЕ!

ТАЛОН ЗА АБОНАМЕНТ за „Църковен вестник"

Посочете периода от време, през който искате да сте абонирани

.....

Име .....

Презиме .....

Фамилия.....

гр./с..... п. код .....

общ. .....

обл. .....

ж.к./ул. ..... № ... бл. .....

вх. ..... ап. ..... тел: .....

Изпращайте на адреса на издателството попълнения талон за абонамент с приложен документ за платен абонамент (банково бордеро или пощенски запис).

МОЛЯ, ИЗПИСВАЙТЕ ТОЧНИЯ АДРЕС, НА КОЙТО ЖЕЛАЕТЕ ДА ПОЛУЧАВАТЕ „ЦЪРКОВЕН ВЕСТНИК".

АКО ИЗПРАЩАТЕ ПАРИТЕ ЗА АБОНАМЕНТ ПО БАНКОВ ПЪТ, ОТБЕЛЯЗВАЙТЕ В ДОКУМЕНТА ЦЕЛТА НА ПЛАЩАНЕТО.

За вечните мъки

Как е възможно Божията благост да се съгласува с учението за вечните мъки

На този въпрос св. Йоан Златоуст отговаря със следния въпрос: как физическите и гражданските закони третират своите нарушители – с наказание, равносилно на деянието или с много по-голямо? И защо там несъразмерността на наказанията тя се струва справедлива и логична, а при грешниците тя се струва несправедлива и нелогична?

И наистина, един поглед върху забобалящата ни действителност е достатъчен да ни убеди, че наблюденията на светия отец са напълно верни. Колко време, например, продължава надането на един човек от височина 9-10 метра? – Няколко секунди. А колко време продължават последиците (напр. парализа)? – Често пъти доживот! Колко време продължава плътската връзка между двама души? – Няколко минути. Колко продължават последиците (напр. заразяването с венерическа болест)? – Понякога години, понякога цял живот, а понякога преминават и в потомството (раждане на недъгави деца). Колко време е необходимо, за да заплюеш един човек или да изречеш срещу него тежка клевета? – Няколко секунди. А какво наказание ще ти наложат гражданските съдилища? – Затвор в продължение на месеци или години. Колко време продължава един опит за покушение? – Няколко минути. Затвор, обаче, който ще наложи съдът, може да бъде и доживотен. Кой не би се засмял, ако чуеше, че защитникът на подсъдимия пледира за клиента си затвор от няколко минути, па макар и часа, според времето за извършване на престъплението?

И тъй, ако при нарушаването на физическите и гражданските закони се налагат несъразмерни по време наказания – и това ни се струва логично и справедливо, – защо тогава изискваме нарушаването на законите на Безкрайния Творец да бъде придружавано от съответстващи на времето „наказания"? Без друго не бива да забравяме, че онова, което се „наказва", не е толкова едно или друго дяение, колкото склоняването на волята към злото. Грешникът е живял 50 или 70 години и е вършил зло. Ако беше живял хиляда години, щеше да върши зло хиляда години. И ако беше живял вечно, щеше да греши вечно. Не е ли естествено и „наказването" му да бъде вечно? Тук поставяме думата „наказание" в кавички. Трябва да изясним какво е това „наказание" и какво представлява адът: огнени пламъци и казани с катран, шишове и кюки ли? Нищо от това и едновременно всичко това, взето заедно. Не е нито едно от изброените неща, защото те са материални и тленни, докато след смъртта всичко е духовно и нетленно. Съществуването и е всички те, взети заедно, ако приемем, че те са само образи на едно състояние: състоянието на отсъствие на Божието блаженство. Именно това е адът: да бъде лишен някой от блаженството в Бога. По-голямо нещастие от това не може и да има. След като, обаче, човек свободно предпочита това състояние и казва на Бога: „Отстрани се от нас, не щем да знаем за Твоите пътища!" (Йов. 21:14), какво искаме да стори Бог? Да наруши свободата на човек и да го спаси пряко неговата воля ли? Но тогава Бог нямаше да сътвори способни същества, а бездушни роботи. След като, обаче, наред с толкова много бездушни същества е сътворил и такива със свободна воля, дължен е, зачитайки Себи Си, да съподпише решенията на тези същества. *Искаш ли да бъдеш с Мен и да участваш в безкрайното блаженство? Приемаме те с отворени обятия. Искаш да Ме отхвърлиш ли? Щe бъдеш нещастен. Казвам ти го предварително. Ако обаче ти го поискаш, ще уважа решението ти.* Има ли защо по-справедливо, или, ако щете, по-демократично от това? Светото Писание прекрасно обрисува тази действителност: „Той отначало сътвори човека и го остави в ръцете на произволението му. Ако желаеш, ще запазиш заповедите и ще завардиш благоугодна вярност. Той ти е предложил огън и вода: към което желаеш, ще простреш ръка. Пред човека е живот и смърт, и което той пожелае, то ще му се даде" (Прем. Сир. 15:14-18).

Слънцето е животворно. Но ако някой се затвори в дълбока пещера и упорито отказва да излезе на слънце и поради това заболее от авитаминоза, рахит и хиляди други болести, ще бъде ли виновно за това слънцето? Трябва ли слънцето да пробие планината и да стигне до този беглец от неговите благодеяния и да го принуди да приеме жизнотворните му действия?

Божията благост се проявява с цялото си величие, когато спасява и най-големия злодей дори след покаяние от един миг. Справедливостта Му обаче изисква да не бъдат спасени онези, които по демонически и упорит начин отблъскват спасението си. Иска ли човек блаженството в Бога? Ще го има! Иска ли безграничното нещастие, от което е придружена липсата му? Ще го има! Нито „либералното" би било да претендираме за всеобщо спасение – както на тези, които го желаят, така и на онези, които не го искат...

Разбира се, излишно е да споменаваме, че всички горепосочени примери представляват само несъвършен опит за докосване до тази тема по пътя на логиката. Всъщност, както този догмат, така и повечето догмати на Църквата ни са тайнства. А тайнствата, доколкото превъзхождат възприемателните способности на човека, бивят приемани единствено чрез вярата.

Архим. ЕПИФАНИЙ (Теодоротулос)
Превод: Алексей СТАМБОЛОВ

Предложеният текст е преведе от руски език на откъс от „Размышления о Божественной Литургии" на Н. В. Гогол. Писателят е предусещал гибелните последици, до които може да доведе катастрофалното спадане на религиозността в обществото, затова замисли и работи до края на живота си над това съчинение под работно заглавие „Обяснение на Литургия", с цел да помогне за въцеряването най-вече на младите хора, както и за поява и просвещаване на всички съсловия.

Замисълът на „Размишления за Божествената Литургия" се отнася към зимата на 1843-1844 година, когато писателят пише „Правилото на живота в света". Осъществяването на този замисъл започва от началото на 1845 г., когато Гогол е в Париж. Тоя в бреме на проникновено вниване в дълбочината на Божествената св. Литургия. За целта писателят обстойно изучава трудове в областта на литургиката, изучава творенията на св. Отци и Учители на Църквата, пристъпва към изучаване на арьки език, за да е в състояние да възприема богатството на чинопоследованията на литургиите на св. Йоан Златоуст и св. Василий Велики в оригинал. Желанието на писателя е било съчинението да бъде издадено без негодото ме като автор, с единствената цел да бъдеши у съотечествениците си ревност по Бога, да им помогне чрез словото си да живеят вярата си, да постигат дълбоко и непосредствено изживяване на тайнствата в Църквата.

Предложеното на вниманието на читателите на „Църковен вестник" размишление за Богодвъплъщението е само малка част от цялото съчинение – труд, с който Гогол не само предава знания, но ни дава и пример за смирено посвещаване на изключителния си писателски талант в служение на Бога. Смелайки неговия пример, всеки от нас сьщо може да подчини сбоите възможности – колкото и скромни да са те – в служба на Бога и на ближните.

При превода на български език са използвани източники от двете редакции на текста, който е останал незавършен.

Людмила ДИМИТРОВА

РАЗМИШЛЕНИЯ ЗА БОЖЕСТВЕНАТА ЛИТУРГИЯ

„Душата ми величае Господа, задето Той милостно погледна смирението на рабината Си"
(Лука. 1:46, 48).

Свещеникът: Изрядно о Пресвятей, пречистей, (възлася) преблагословенней, славней Владичице нашей Богородице и приснодеве Марии.

Народът: Достойноест, яко воистину блажити тя, Богородицу, присноблаженную и пренепорочную и Матер Бога нашего. Честнейшую серафим и славнейшую без сравнения серафим, без истления Бога-Слова рождшую, сущую Богородицу тя величаем *(Из чинопоследованието на Божествената св. Литургия на св. Йоан Златоуст).*

И на престола са вече Тялото и Кръвта: извършило се е пресъществяването! Чрез слово е призовано Вечното Слово. Йереят, имайки словото вместо меч, е извършил заколението (на Агнеца, бел. пр.). Независимо кой е той самият – Петър или Иван, – в него лице Самият Вечен Архиерей е извършил това заколение и Той го извършва вечно в лицето на Своите йереи, както според словото: *да бъде светилна,* светлината сияе вечно; както според словото: *да произведе земята злак,* земята го произвежда вечно. На престола е не образът, не видъ, но самото Тяло Господне – същото онова Тяло, което е страдало на земята, търпяло е оскърбления и унижения, било е оплюто, разпнато, погребано, което е възкръснало, възнесло се е заедно с Господа и седи отдясно на Отца. То е запазило вида си на хляб само за да може да бъде прието като храна от човека и защото Сам Господ е казал: *Аз съм хлябът.*

И свещеникът пристъпва към поименаване на всички пред лицето на Господа, събирайки в едно цялата Църква – и тържествуващата, и войнствуващата, – започвайки от Богопресвятата, Пречистата Майка на нашия Господ, която цялата Църква ведно с всички светии прославя с хвалебна песен като блажена, като Застъпница за целия човешки род, като единствената, удостоила се заради високото си смирение да понесе в себе си Бога, – за да чуе всеки в тази минута, че смирението е висшата добродетел и Бог се вълпъдава в сърцето на смирения.

Възхвалата на Пресвета Дева от целия народ е вмъкната в по-късно време, когато люде, изповядващи ереси, дръзнали да и отнемат дори името Богородица, без да съобразят, че с отнемането на тоя име отнемат божеството на Самия Христос, което е било с Него при самото Му рождение. Поради което Църквата завинаги е поставила прославата на Богородица именно тук, и нея споменава преди всички, защото единствено нея сред всички други е избрал Бог, за да се вълпъти от нея. А високото и предимство преди всички, поради което върху нея е паднал изборът, ни го обясняват самите нейни думи. Когато чрез ангел и е била въвестена великата вест, тя не е знаела за какво именно е удостоена с такава радост, нито едно положително качество не открила в себе си и успяла само да каже: „Душата ми величае Господа, задето Той милостно погледна смирението на рабината Си". Самият Дух Божий се славил в тази песен и въвестил чрез устата на Девата висшата тайна на смирението и че Бог изиска от нас смирение. Един само взор на Онзи, Който милостно гледа на смирените, единствено този взор Божий, осенил крайното смирение на Своята рабиня, е произвел в нея същественото вълпъщение на Словото Божие. Нека всеки от предстоящите внесе в душата си смирение и в него сьщо ще се извърши духовното вълпъщение на Самия Христос според словото на апостола: „Самият Христос в него по вид ще се окаже като човек".

Николай В. ГОГОЛ
Откъс от „Размишления за Божествената Литургия"

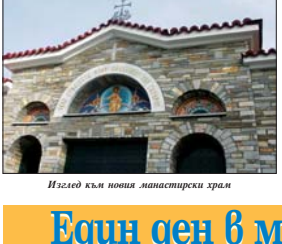

Изглед към новия манастирски храм

Дворът на манастира

Старият храм, в който е служил св. Георги, гробът му и един от кипарисите

Един ден в манастира на стареца Георги Карслидис

Благодатни и радостни дни изживява православният християнин, който поема на поклонение с благословение. Било от епархийския архиерей, било от енорийския свещеник. Благото слово, което е получил за добър път му изпраща *„ангел – пазител и наставник, който да го запазва и да го избавя от всяко зло обстоятелство... да го придружава в мир и благополучие и пак да го върне здрав и невредим“* у дома (из Молитва преди пътуване, Требник, 1994 г.).

С благословението на епархийския ни архиерей, Негово Високопреосвещенство Пловдивски митрополит Николай, и ние, членовете на една малка, но много ентусиазирана група от десет човека, в ранното утро на 3 декември, още по тъмно се събрахме в старинния храм „Св. прпмчца Параскева“ в Стария Пловдив, откъдето след надлежна молитва се отправихме на поклонническо пътуване до Драма, Неа Зихни и Серес в Северна Гърция.

Времето е приятно, слънчево. Чета житието на св. вмчца Варвара, небесен закрилник на гр. Драма, чийто празник – 4 декември, е главната цел на нашето поклонение. Слушайки словата на житиеписеца, се удивляваме на това как благото Бог ни ръководи по пътя на спасението. Стигайки в житието на св. Варвара до момента, в който, затворена в кулата от баща си Диоскор *„за да не могат прости и незнатни хора да гледат нейната необикновена красота“*, тя *„съзерцавала красотата на земния свят... покритите със зеленина поля, горите и градините, планините и реките“* и се питала: *„Чия ръка е създала всичко това?“*, ние виждаме, че вече сме се изкачили на Юндола. Пред нас се разкрива чудна гледка. Окъпани в утринните слънчеви лъчи високопланински поляни, прегърнати от ясносиньото небе, галени от лекия вятър, разнасящ аромат на бор. Гърдите ни се изпълват с този аромат, а в съгласие ни, подобно на сърцето на съзерцаващата Божия свят св. Варвара, се разгаря *„огънят на Божествената любов“*, изпълващ душите ни с *„постоянен стремеж към Бога“*. Сърцата възклицават с Псалмопевеца св. прор. и цар Давид: *„Колко са многобройни делата Ти, Господи! Всичко си направил премъдро; земята е пълна с Твои произведения“* (Пс. 103:24).

Съзерцавайки широтата на Юндола, си припомням думите на една молитва от св. тайнство Кръщение: *„Велик си, Господи, и чудни са Твоите дела, и няма достатъчно думи да възпея Твоите чудеса. Защото Ти, като си пренел, по желание, в битие всичко от нищо... си прострял небето като кожа, утвърдил си земята върху водите. Ти си оградил морето с пясък, проляла си въздуха за дишане...“*

И ние дишаме... Дишаме като затворници, освободени след дълги години затвор, въздуха на свободата. Сравнявайки Юндола с градската джунгла, от която сме се откъснали макар и за малко, нима не сме затворници, отхвърлили за кратко време оковите на житейските грижи и на породените от тях страсти. Оковите на страха за насъщния хляб, забиращи какво ни съвства нашия Господ Иисус Христос: *„Вие не търсете какво да ядете, или какво да пиете, и не се загрижайте... вашият Отец знае, че вие имате нужда от това; но вие търсете царството Божие, и всичко това ще ви се придаде“* (Лука. 12: 29-31). *„Всичко това...“*, за чието придобиване толкова много усилия употребяваме, а едно е *„само потребно“* (вж. Лука. 10: 38 – 42), *„нелия наш живот на Христа Бога да отдадем.!“* (Требник, с. 324).

Вече в микробуса, спускайки се от Юндола към Якоруда, продължавам да чета житието на св. Варвара, а като отглас от доскорошното съзерцание на Божието творение, в мисълта ми възкръсват още думи от споменатата молитва при св. Кръщение: *„Ти, бидейки Бог неописуем, и безначален, и невразим, дойде на земята, като приел образ на раб и се уподоби на човек, тъй като по сърдечната Си милост, Владико, Ти се не стърпя да гледаш човешкия род измъчван от дявола, а дойде и ни спаси“*.

Така е. Спасението на човещите е от Бога, и Бог ни спасява по Своите мисли и по Своите пътища. Сред тези Божии мисли и пътища е и това, че *„Бог по всяко време изпращал Своите чеда – светиите, вярните служители на Словото Му, в светата Църква, за да покажат на скитащите се в тъмнината пътя към светлината и истината“* (Неврокопски митрополит Натанаил).

Ето ни и нас сега, като духовни скитници, тръгнали към манастира на един съвременен верен Божий служител, св. новизповедник Георги Карслидис Драмски. Цариградската патриаршия канонизира стареца Георги в лика на светите в края на 2008 г., отдавайки му достойна хвала за многострадалния му път в служение на Бога и хората.

Животът на св. Георги Карслидис е описан с много благоговение и любов от монах Мойсей Светогорец, в книгата „Старецът Георги Карслидис“, преведена и издадена на български език от Зографския манастир „Св. Георги“ на Св. Гора.

„Упрямата звезда на Изтока“, както го нарича монах Мойсей, се родил през 1901 г. в последната крепост на малоазийското православление, люлка на плеяда византийски императори, далечния Понт – *„един от най-славните и многочислени центрове на монашеството“*. Роден и откърмен на такова място, св. Георги Карслидис изразтва като избран от майчина утроба Божий съсъд. Останал от рано сирак, на седемгодишна възраст последвал дядо си, който преместил семейството то в гр. Ерзерум, Армения. След смъртта му св. Георги, *„надявайки се на Божията помощ,...без да каже на никого“*, напуска местоживеенето си и пръв зимата поема на път *„през земите на Кавказ“*. Път, който за кратко време ще го върне в Понт, но накрая по Божий промисъл ще го насочи към Грузия, където никому непознатият младеж ще намери подслон в един манастир, посветен на Живоприемния Богородичен източник...Тук на 20 юли 1919 г. осемнадесетгодишен, той приема монашество с името Симеон, *„обещавайки да пази трите основни монашески добродетели: послушание, нестяжание и девственост. Добродетели, които съхранил през целия си живот в най-голяма степен“*.

Но Грузия, макар и отначало свободна страна, вече била попаднала в капана на антихристкия комунизъм и като част от Съветския съюз в нея също *„бил забрален знъпт на кавбаните и започнали страшни гонения срещу вярващите“*. Така един ден и манастира, в който св. Георги се подвизавал в *„дух на ньдрост, разум и страх Божий“*, бил затворен от безбожниците боговци, а неговите населници – изпратени в затвор, където *„решили да го разстрелят заедно с другите“*.

При разстрела станало и първото чудо, което показало, че Бог пази Своя угодник и го подготвя за бъдещото му много плодотворно служение. Трите куршума, с които бил прострелян, го раняват тежко, но не го убиват. Оказало се, че има и закон, *„според който раненият с три куршума, който обаче не е убит, се пуска на свобода“*.

Трите Лица на Света Троица – Бог Отец, Бог Син и Бог Свети Дух, застанали на пътя на куршумите, изтеряни от палачите срещу невинния чуждоземен монах и отнели смъртоносната им сила. Тежките телесни поражения, които все пак нанесли и които измъчвали св. Георги Карслидис през целия му живот, останали като от Бога даден дар за постигане на великите добродели – смирение и търпение, с които новопросиялият светец особено се отличавал.

Освободен от затвора, придобилият *„душа на столетник“* монах бил приютен в дома на гъркинята Артемисия и съпруга и – руснака Андрей Симонов, На 8 септември 1925 г., двадесет и четири годишен билръкоположен за свещеник в храм „Св. вмчк Мина“, в древната грузинска столица Мсхета, като при ръкоположението му било дадено името Георги. В началото на 1929 г. след много усилия приятелски гръцки семейства, живеещи в Грузия, успели да му издадат гръцки паспорт, за да замине за Гърция. На 19 февруари с. г. пристигнал в Солун. *„Радостта му била огромна и той отправил горещо благодарение към Бога за спасението си след толкова изкушения“*.

Заселил се най-напред в района на Катерини. Покъсно, след кратко странстване из Северна Гърция, през 1930 г. се заселва в с. Сипса, днес с. Таксиархи, разположено на 11 км от Драма. *„Сипса приема многострадалния йеромонах, без да подозира, че това е този, който ще я направи известна в цяла Гърция и зад нейните предели“*.

Следва

Прот. Емил ПАРАЛИНГОВ

Снимки: Темелко КУЗЕВ

ЗАПОЧВА АБОНИРАНЕТО ЗА 2011 г.

„Църковен вестник“

1 година..... 26,00 лв.
6 месеца ..... 13,00 лв.
3 месеца ..... 6,50 лв.
ед. цена ..... 0,70 лв.

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА
СВ. СИНОД, София – 1000
ул. „Оборище“ № 4
тел. 987-56-11, тел./факс 980-30-16
МОЛ: Танка Тончева Христова
e-mail: sinizdat@gmail.com
РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ
Ръкописи не се връщат.

Банкова сметка на Синодалния издателство на БПЦ
УниКредит Булбанк – София, ул. „Алабин“ № 58
IBAN BG97UNCR96601018147018, BIC код: UNCRBGSF
Сумите да се изпращат с пощенски запис или по банкова сметка, в които да се изписва точният адрес и пощенският код на получателя!
„Църковен вестник“ съдържа свещени текстове и изображения и не бива да се използва за битови нужди.